

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Ἑτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθῆναις, 29 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 9

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐνῷ ξεφόρτωναν τὶς πιρόγες, ὁ Πατατούκας καταδέχτηκε νὰ ἐπιτρέψει στὸ μαθητὴ του νὰ τὸν συνοδεύει στὴν πόλιν.

Ὁ καθηγητὴς δὲν περπάτησε πολὺ καὶ θρονιάστηκε στὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ ἀπάντησε, ἐνῷ ὁ Μοκοκό, θαμπωμένος ἀπὸ τ' ἀξιοθαύμαστα ποὺ πρώτη φορὰ τ' ἀντίκρυε στὴ ζωὴ του, ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του ἕως τὴν πλατεία τοῦ Διοικητηρίου, ὅπου ὑφύνηται τὸ ἀγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Φαιντέρμπ.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ σὰς περιγράψω τὸ θαυμασμὸ τοῦ μικροῦ ἄγριου. Στεκόταν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὰ εὐρωπαϊκὰ σπιτία καὶ χάζευε κοιτάζοντας τὰ μαγαζιά καὶ τὰ πεζοδρόμια. Μὰ ὁ παιδαγωγὸς του δὲν τὸν ἄφισε καὶ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση:

— Ἐμπρός! δρόμο γιὰ τὸ Δακάρ! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάζευσες σ' αὐτὸ τὸ παλιοχωριουδάκι! Τί θὰ κάνεις τότε, κουτάδι μου, ὅταν θὰ ἴδεις τὸ Παρίσι καὶ τὰ καφενεῖα τῆς Μονμάρτης;

* * *

Ἦτοτε ἀπὸ πορεῖα τριῶν ἡμερῶν, ἀρκετὰ εὐχάριστη, γιατί ἐγίνε στὴν ἀκρογιαλιά μὲ τὴ δροσερὴ αὐρα τῆς θάλασσας, τὸ καραβάνι ἔφτασε στὸ Δακάρ.

Ὁ Πατατούκας κατέβηκε γεμάτος ἀξιοπρέπεια καὶ σεργιανοῦσε μὲ τὰ χέρια στὶς τοέσπες. Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ἦταν κάπως στὰ συγκαλά του, γιατί ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἶχε πιεῖ μόνο δυὸ ποτήρια ρούμι.

Ὅσο πλησίαζε στὴ Γαλλία, τόσο ἔπαιρνε συναίσθηση τῆς σημασίας του.

Δὲν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος τώρα ὁ κ. Πατατούκας! Δὲν ἦταν ὁ δυστυχισμένος ἀπένταρος, ποὺ βρῆκε πέρου στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ζητώντας τύχη! Σήμερα ἦταν ὁ παιδαγωγός, ὁ κηδεμόνας ἐνὸς διαδόχου, — διαδόχου μαύρου, εἰν' ἀλήθεια, ἀλλ' ἀδιάφορο! Ἀξίζε κι' αὐτὸς ὅσο κι' οἱ ἄλλοι σου νάδελφοι του, ἀφοῦ ὁ πατέρας του ἔδινε στὸ δάσκαλο τοῦ γιοῦ του ἓνα

Στὸ ἔξῃς θὰ ζοῦσε μ' ὅλα του τὰ καλά, ἀφοῦ ἦταν κιόλα πλούσιος, πολὺ πλούσιος, ἐξαχαρισμένος.

Ἐνα μόνο ξεχνούσε ὁ καλὸς μας ὁ φίλος: ὅτι οἱ πολῦτιμοι ἐκεῖνοι θησαυροὶ δὲν ἦταν δικοὶ του, ἀλλὰ εἶχε ἀπλούστατα τὴ διαχείρισή τους.

Ἐ, αὐτὰ ἦταν ψιλοδουλειές! ὁ κ. Πατατούκας δὲν τὰ λογάριζε!

Καίταξε νὰ φύγει μὴν ὥρα ἀρχύτερα ἀπὸ τὸ Δακάρ καὶ νὰ ξεφορτωθεῖ τὴν ἀκολουθία του ποὺ τοῦ θύμιζε τοὺς Ἀκουτοναρ καὶ τὸ βσιλιά Τόφφα. Τοὺς ἄρισε λοιπὸν ὅλους νὰ περιμένουν κι' ἔτρεξε δόλοισα στὸ πρακτορεῖο νὰ ρωτήσῃ πότε ἔφευγε βαπόρι γιὰ τὴ Γαλλία. Ἦταν τυχερός, γιατί τὸ ἀτμόπλοιο «Ἀφρικὴ» ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴ Μασσαλία. Ὁ Πατατούκας κράτησε ἀμέσως τὶς θέσεις ποὺ τοῦ χρειάζονταν καὶ ὕστερα δήλωσε στοὺς μαύρους ὅτι δὲν τοὺς χρειάζεσθαι πιά. Δὲν τόπε μὲ πολλὴν εὐγένεια, ἐννοεῖται, καθὼς τὸ συνήθιζε:

— Ἐμπρός, δρόμο! τοὺς φώναξε. Ἀρκετὰ εἶδα τίς φάτσες σας. Χαιρετίσματα στὶς καλύδες σας καὶ στὸ γεροξεκουτιάρη τὸ βασιλιά σας!.

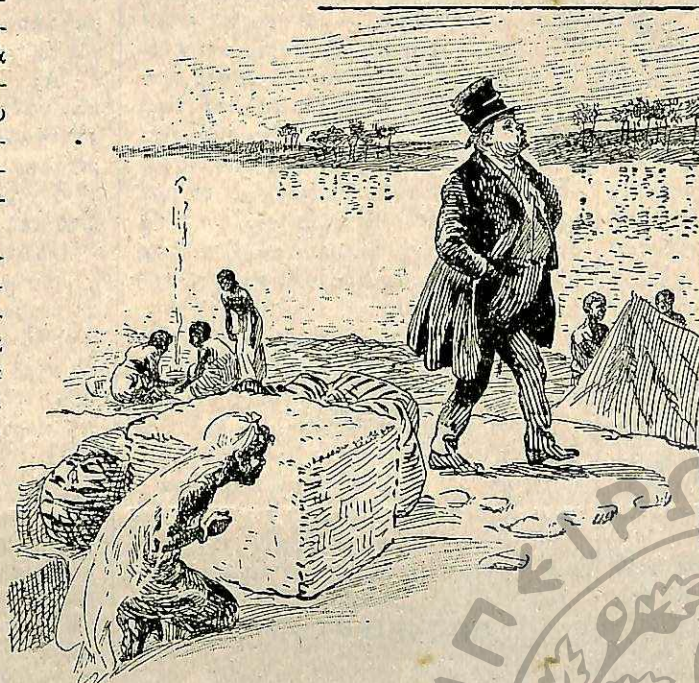
Οἱ μαύροι δὲν κατάλαβαν βέβαια τί τοὺς ἔλεγε, μὰ ἀπὸ τίς χειρονομίες του εἶδαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουν γρήγορα γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Αὐτὸ κι' ἔκαμαν ἀμέσως.

* * *

Ὡστόσο ὁ Μοριμπά, ποὺ μιλούσε κουτσά-στραβά τὰ γαλλικά, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἔτσι εὐκολα. Κι' εἶχε τὸ λόγο του. Τί θὰ γινόταν ἡ Ἰολέ;

Ὁ πιστὸς μαύρος εἶχε πολέμησει ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ πείσει τὴ μικρὴ δτι ἡ τρέλλα τῆς εἶχε βσιτάξῃ ἀρκετὰ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τώρα μαζί του στὸν μπαμπά-Μαμοῖ, ποὺ θὰ ἦ-

«Ὁ Πατατούκας ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν ὄχθη...»
(Σελ. 65, στ. γ'.)

κουτὶ μὲ χρυσὰ κι' ἓνα πράσινο διαμάντι ποὺ ἀξίζε δλοκλήρο ἑκατομμύριο!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ὁ Πατατούκας πῆγαινε νὰ χορπηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του.

Ἐπιτέλους βρισκόταν τώρα σὲ μέρος ἀνθρωπινό, μὲ σπιτία καὶ μὲ δρόμους καὶ προπάντων μὲ καφενεῖα, ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ. Ἐπαψε πιά νὰ ζῇ μέσα σὲ καλύδες κι' ἀνάμεσα σ' ἄγριανθρώπους, ὅπου τόση πλῆξη ἔνοιωθε ὁ παριανδὸς γλεντζές.